

Přínosné články však jistě převažují nad nastíněnými nedostatky. Proto nelze než doporučit odbornému čtenáři pořízení a prostudování sborníku a zároveň se těšit, že budoucnost přinese další podobná setkání nad reformními texty a myšlenkami autorů druhé poloviny 14. století.

Pavel Černuška

CTIRAD VÁCLAV POSPÍŠIL: *Soteriologie a teologie kříže Bonaventury z Bagnoregia*, Brno 2002, 268 s., ISBN 80-86263-26-6

Čerstvou novinkou v oblasti dějin teologie je obsáhlá monografie *Soteriologie a teologie kříže Bonaventury z Bagnoregia* z pera prof. Ctirada Václava Pospíšila, Th. D. OFM, působícího na CMTF UP v Olomouci a odnedávna též na KTF i HTF UK v Praze. Jak autor sám v úvodu naznačuje, předkládaná práce navazuje na jeho disertaci *La teologia della croce di San Bonaventura*, kterou obhájil na Pontificio Collegio Antoniano v Římě v roce 1995.

Protože českému čtenáři nejsou běžně přístupné aktuální poznatky o životních osudech Giovanniho Fidanzy, věnuje se jim autor v první kapitole a připojuje také základní charakteristiku Bonaventurova myšlení. Již zde uvádí do základních struktur symbolicko-estetické logiky, tolik typické pro myšlení Serafického doktora.

Druhá a třetí kapitola patří především soteriologii. Autor předkládá a prohlubuje dosavadní ználost Bonaventurova „geometrického“ způsobu myšlení na důležitém paradigma, jímž je tak zvaný christologicko-soteriologický kruh milosti. Popisuje a hodnotí rovněž základní charakteristiky Ježíšova utrpení, jak je vnímá středověký pisatel. Protože se v těchto pasážích Bonaventura odlišuje od postojů vyjádřených především Anselmem z Canterbury ve spise *Cur Deus homo*, následuje po třetí kapitole exkurz pojednávající o Anselmově konceptu hypotetického Vykupitele, z něhož vyvozoval pravost Kristova vykupitelského díla, a o jeho kladech a záporech.

Čtvrtá, pátá a šestá kapitola jsou věnovány na prvním místě teologii kříže. Na příkladech se ukazuje, jak Bonaventura ve svém díle používá paradigmatu inteligibilního (pomyslného) kříže. Toto schéma pak má vést učedníka k dokonalému křesťanskému životu. Závěrečná kapitola předkládá kruhové trinitární schéma, které se sice nikde u Bonaventury nenachází in extenso, nicméně prof. Pospíšil spolehlivě dokládá, že doctor Seraphicus s tímto schématem implicitně počítá, i když všechny důsledky z něho vyplývající ve svých spisech neuvádí. Jistě velmi zajímavé by bylo důkladné srovnání Bonaventurovy a Augustinovy trinitologie, jež se v monografii s ohledem na stanovené téma pouze skicuje. Pozorný čtenář však jistě nepřehlédne, že Bonaventurovo (a Pospíšilovo) trinitární schéma plně vyhovuje jak západnímu, tak východnímu křesťanství. V konečném důsledku by tedy mohlo (a mělo) vést k redefinici pohledu a k dogmatickému sjednocení v otázce Filioque.

Kromě důkladné systematicko-teologické práce monografie vykazuje značnou vstřícnost vůči odbornějšímu čtenáři. Veškeré citace z Bonaventurových spisů – ať už jsou součástí základního textu nebo ne – se vždy uvádějí v latinském originále (kromě českého překladu). Rovněž práce jiných badatelů jsou citovány v původním znění, aby při překladu nedocházelo k někdý nevyhnutelným zkreslením a diskuse byla co nejpřesnější. Pozornost si zaslouží také rozsáhlý soupis použité a citované literatury.

Je škoda, že z ekonomických důvodů bylo nutno zmenšit stránkový rozsah publikace použitím menšího písma. Především čtení poznámek může být i namáhavé. Ovšem skutečnost, že Pospíšilova monografie vychází nejprve v češtině, je bezpochyby velkým obohacením české odborné teologické veřejnosti. Věřme, že se ještě před zamýšleným cizojazyčným vydáním můžeme těšit na reakce domácích recenzentů.

Pavel Černuška